Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 459 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN**
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: A. (..)
Voornaam: E. H. (..)
Geboortedatum: (..)°1996
Geboorteplaats: Nationaliteit: Tunesië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
ALIAS: O. B. (..) °(..)1996, Tunesië
uiterlijk op 25.08.2025.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:
Artikel 7, alinea 1, van de wet:
X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Ninove op 25.08.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal in een voertuig.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een alias: O. B. (..) °(..)1996, Tunesië
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Ninove op 25.08.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal in een voertuig.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Op 25 augustus 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door PZ Ninove op 25.08.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : A. (..)
voornaam : E. H. (..)
geboortedatum : (..) °1996
geboorteplaats : nationaliteit : Tunesië
In voorkomend geval, alias: O. B. (..) °(..)1996, Tunesië
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 25.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Ninove op 25.08.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal in een voertuig.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet twee middelen – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

1.1.Eerste middel: schending van de artikelen 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), en artikel 8, tweede lid van Richtlijn van 9 maart 2016, nr. 2016/343, artikel 7 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 6 Terugkeerrichtlijn

Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd en dit op grond van artikel 7, eerste lid 1°, zijnde op basis van de vaststelling dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, alsook op basis van artikel 7 eerste lid, 3°, zijnde wanneer zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn1. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.
Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 6 EVRM.
Artikel 6 EVRM stipuleert:
"2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. 3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten: (c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen."
Artikel 8, tweede lid van Richtlijn van 9 maart 2016, nr. 2016/343 stelt dat:
"Recht op aanwezigheid bij het proces
1. De lidstaten kunnen voorzien in de mogelijkheid dat een proces, dat kan leiden tot een beslissing over schuld of onschuld van een verdachte of beklaagde, kan plaatsvinden in zijn afwezigheid, op voorwaarde dat: a) de verdachte of beklaagde tijdig in kennis is gesteld van de terechtzitting en van de gevolgen van zijn afwezigheid; of b) de verdachte of beklaagde, die van het proces in kennis is gesteld, wordt vertegenwoordigd door een gemachtigde advocaat die ofwel door de verdachte of de beklaagde dan wel door de staat werd aangesteld."
Het Hof van Justitie stelde:
"Artikel 8, lid 2, van richtlijn 2016/343 moet aldus worden uitgelegd dat: het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die het mogelijk maakt een proces te voeren in afwezigheid van de verdachte of beklaagde wanneer die persoon zich buiten die lidstaat bevindt en het grondgebied van die lidstaat niet kan binnenkomen omdat de bevoegde autoriteiten van die lidstaat een inreisverbod tegen hem hebben uitgevaardigd."
Dit artikel primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).
Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op een eerlijk proces, zijnde met het vermoeden van onschuld, alsook met het recht om fysiek aanwezig te zijn op een eigen proces.
Verwerende partij stelt louter dat verzoeker werd gearresteerd door de betrokken politiediensten.
Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat verzoeker een dagvaarding mocht ontvangen en bijgevolg het recht heeft om fysiek op deze zitting aanwezig te zijn, daar waar verwerende partij hiervan op de hoogte was.

Het onevenwicht in de belangen en de onredelijkheid van de beslissing wordt nog verzwaard door het inreisverbod van 3 jaar voor verzoeker dat hem werd betekend.
Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door het bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoeker op een eerlijk proces werd geschonden.
Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens waarom het recht op een eerlijk proces ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Door geen rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 6 EVRM, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel waarop hierna wordt ingegaan. De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig in het licht van artikel 6 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn recht op een eerlijk proces anderzijds. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.
Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.
Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.

1.2.Schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samengelezen met artikel 41 Handvest grondrechten EU

Bijkomend dient erop gewezen te worden dat bovenstaande elementen eveneens een schending vormen van de elementen van behoorlijk bestuur.
De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:
"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.
Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."
"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).
De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.
Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.
Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.
Verwerende partij stelt in haar beslissing louter dat verzoeker werd gearresteerd door de betrokken politiediensten. Verwerende partij houdt in haar beslissing echter onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op een eerlijk proces, zijnde met het vermoeden van onschuld, alsook met het recht om fysiek aanwezig te zijn op een eigen proces.
Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat verzoeker een dagvaarding mocht ontvangen en bijgevolg het recht heeft om fysiek op deze zitting aanwezig te zijn, daar waar verwerende partij hiervan op de hoogte was.
Het onevenwicht in de belangen en de onredelijkheid van de beslissing wordt nog verzwaard door het inreisverbod van 3 jaar voor verzoeker dat hem werd betekend.
Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door het bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoeker op een eerlijk proces werd geschonden.
Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens waarom het recht op een eerlijk proces ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Door geen rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 6 EVRM, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel waarop hierna wordt ingegaan. De motivering in de bestreden beslissing is met andere woorden niet draagkrachtig in het licht van artikel 6 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn recht op een eerlijk proces anderzijds. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.
Bijgevolg dienen al deze elementen in overweging te worden genomen bij een beslissing die impact heeft verzoeker en op zijn recht op een eerlijk proces, zoals uiteengezet in artikel 6 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door verwerende partij in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op

een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen. Ondanks dat verweerder op moment van de beslissingen over deze informatie beschikte, werd hier geen rekening mee gehouden, minstens werd hieromtrent niet op zorgvuldige wijze gemotiveerd.
De bestreden beslissing schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.
De verweerder dient bij het nemen van haar beslissing als openbare dienst niet alleen alle relevante feiten correct en volledig vast te stellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te doen stellen en hiermee moet de verweerder rekening houden. Verwerende partij verwijst louter naar de vermeende feiten. Zonder te kijken naar de gevolgen van deze feiten. Het betreft een loutere standaardmotivering waarvan in casu allerminst toepassing kan worden gemaakt. Zodat verwerende partij op dit punt dan ook niet zorgvuldig is geweest.
De verwerende partij is bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. Verweerder hield onvoldoende rekening met bovenstaande elementen en ging louter uit van een standaardmotivering.
Verweerder nam bijgevolg niet alle elementen van het dossier mee in haar overwegingen en schond hierdoor het zorgvuldigheidsprincipe, noch maakte ze een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak.
Er blijkt daarenboven duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met deze elementen, daar zij verwijst naar de vermeende feiten van verzoeker, maar zij geen rekening houdt met het algemeen gekend feit dat verzoeker hiervan meteen een dagvaarding mocht ontvangen in snelrecht en zich bijgevolg op zeer korte termijn dient te verantwoorden voor de rechtbank.
De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen, minstens is de beslissing onredelijk.
In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.
Het middel is ernstig."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, betreft het geen standaardmotivering maar wordt concreet ingegaan op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu* evenwel, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Er is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).
Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel alsook het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing daarvan staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde

een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(..)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

2.7. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum of verblijfstitel. Met haar betoog dat volledig gericht is tegen het openbare orde-motief gaat verzoekende partij er derhalve aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing nog een ander, evenzeer determinerend motief bevat zodat de kritiek tegen het openbare orde-motief hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten nu dit afdoende geschraagd is door de vaststelling dat zij zonder in bezit te zijn van de vereiste documenten en aldus illegaal, in België verblijft. Immers moet de verwerende partij in dergelijk geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Verder blijkt tevens dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek naast het openbare orde-motief evenzeer geschraagd wordt door een ander eveneens determinerend motief, met name dat er een risico op onderduiken bestaat. Ook de concrete vaststellingen dienaangaande betwist verzoekende partij niet.

2.8. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waar verzoekende partij immers op het vermoeden van onschuld wijst, benadrukt de Raad dat Het "*vermoeden van onschuld*" een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De thans bestreden beslissing is evenwel geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "*vermoeden van onschuld*" kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk "*vermoeden van onschuld*" staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cfr. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het feit dat verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam impliceert ook niet dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen verzoekende partij ingestelde vervolging er geen eerlijke en openbare behandeling van haar zaak binnen een redelijke termijn zou zijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. Een schending van artikel 6, § 1 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tevens moet worden aangegeven dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklaagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, *Mayzit v. Rusland*; EHRM 4 april 2018 (GK), *Correia de Matos v. Portugal,* § 122). Voorts moet bovendien worden gesteld dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden gelezen dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om zich in een eventuele procedure voor de strafrechter in persoon te verdedigen. Voormelde beslissing sluit niet uit dat aan verzoekende partij hiertoe een vrijgeleide, die gebonden is aan het vervullen van bepaalde vereisten, wordt toegekend waarmee zij het Rijk kan binnenkomen om verweer te voeren in een strafprocedure. Ook het gegeven dat haar een inreisverbod werd opgelegd verhindert dit niet, nu verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 11, lid 3 van de richtlijn 2008/115 (Terugkeerrichtlijn) - de opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen met het oog op de persoonlijke aanwezigheid bij een eventuele strafprocedure. Dit ligt geheel in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-420/20 met betrekking tot artikel 8 van de Richtlijn nr. 2016/343 en dat verzoekende partij aanhaalt. Immers overweegt het HvJ als volgt:

"62 Voor zover uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat de betrokkene in casu het grondgebied van de lidstaat waar zijn proces plaatsvindt, niet kan betreden als gevolg van een tegen hem door de bevoegde autoriteiten van die lidstaat uitgevaardigd inreisverbod, moet nog worden nagegaan of richtlijn 2008/115 zich ertegen verzet dat de betrokken lidstaat in een dergelijke situatie het tegen die persoon uitgevaardigde inreisverbod intrekt of schorst.
63 In dit verband zij eraan herinnerd dat deze richtlijn – waarin gemeenschappelijke normen en procedures worden vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen – de lidstaten toestaat om, zoals in artikel 11,

lid 3, van die richtlijn is bepaald, in gevallen waarin een terugkeerbesluit gepaard gaat met een inreisverbod, dit verbod in te trekken of te schorsen.
64 Zo wordt in de vierde alinea van dat lid verduidelijkt dat de lidstaten in individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen om andere redenen over die bevoegdheid beschikken.
65 Zoals de advocaat-generaal in punt 87 van zijn conclusie heeft opgemerkt, laat artikel 11, lid 3, vierde alinea, van richtlijn 2008/115 de lidstaten een ruime beoordelingsmarge om te bepalen in welke gevallen het volgens hen passend is om een aan een terugkeerbesluit verbonden inreisverbod in te trekken of te schorsen, zodat zij een dergelijk inreisverbod kunnen intrekken of schorsen om een verdachte of beklaagde in staat te stellen zich naar hun grondgebied te begeven om bij zijn proces aanwezig te zijn."

Er blijkt derhalve geenszins dat haar rechten van verdediging in strafzaken niet gevrijwaard worden, dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij wel beweert een dagvaarding gekregen te hebben doch daarvan geen enkel concreet bewijs voorlegt.

2.9. De Raad merkt verder op dat verzoekende partij – door voor te houden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de ernst van de feiten – één en ander probeert te minimaliseren in haar verzoekschrift, maar er niet in slaagt de vaststellingen uit het TARAP-verslag te weerleggen. Uit dit verslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat verzoekende partij op 25 augustus 2025 op heterdaad betrapt werd op feiten van diefstal in een voertuig. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij terecht op het winstgevend karakter van deze feiten, hetgeen verzoekende partij ertoe aangezet heeft om deze feiten, die een inbreuk vormen op de openbare orde, te plegen en waaruit kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Er moet verder worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de verwerende partij, op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen louter op basis van eerder door deze vreemdeling gestelde gedragingen kan besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Er is in voormelde bepaling ook nergens aangegeven dat de verwerende partij een dergelijke beslissing slechts zou kunnen nemen indien zij kan aantonen dat er sprake is van "*ernstige redenen van openbare orde".* De Raad benadrukt dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen "*schaden".* Een "*gewone*" schending van de openbare orde kan aldus volstaan. Haar subjectieve overtuiging voorts dat het openbare orde-motief disproportioneel is, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij die geenszins kennelijk onredelijk doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag wel degelijk de openbare orde kan schaden. Ook waar uit haar betoog naar voren komt dat zij meent dat de feiten niet (voldoende) ernstig zijn, waaruit slechts kan worden afgeleid dat zij andere waarden en normen heeft, leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

2.10. Waar verzoekende partij nog de schending van het hoorrecht aanvoert (artikel 41 van het Handvest), wijst de Raad erop dat zij op 25 augustus 2025 voor het treffen van de bestreden beslissing gehoord werd en dat zij ter gelegenheid daarvan alle door haar dienstige bevonden elementen kon aanbrengen. Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM,* C 96/11 P, § 80). Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond

2.11. De middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing en die niet verder reiken dan *supra* besproken zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

2.12. Verzoekende partij zet twee middelen – gericht tegen de tweede bestreden beslissing – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2. Met betrekking tot het inreisverbod

2.1.Eerste middel: schending artikel 6 EVRM en artikel 8, tweede lid van Richtlijn van 9 maart 2016, nr. 2016/343

Artikel 6 EVRM stipuleert:
"2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. 3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten: (c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen."
Artikel 8, tweede lid van Richtlijn van 9 maart 2016, nr. 2016/343 stelt dat:
"Recht op aanwezigheid bij het proces
2. De lidstaten kunnen voorzien in de mogelijkheid dat een proces, dat kan leiden tot een beslissing over schuld of onschuld van een verdachte of beklaagde, kan plaatsvinden in zijn afwezigheid, op voorwaarde dat: a) de verdachte of beklaagde tijdig in kennis is gesteld van de terechtzitting en van de gevolgen van zijn afwezigheid; of b) de verdachte of beklaagde, die van het proces in kennis is gesteld, wordt vertegenwoordigd door een gemachtigde advocaat die ofwel door de verdachte of de beklaagde dan wel door de staat werd aangesteld."
Het Hof van Justitie stelde:
"Artikel 8, lid 2, van richtlijn 2016/343 moet aldus worden uitgelegd dat: het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die het mogelijk maakt een proces te voeren in afwezigheid van de verdachte of beklaagde wanneer die persoon zich buiten die lidstaat bevindt en het grondgebied van die lidstaat niet kan binnenkomen omdat de bevoegde autoriteiten van die lidstaat een inreisverbod tegen hem hebben uitgevaardigd."
Er werd verzoeker een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Ten gevolge van het inreisverbod zal verzoeker niet verder in staat zijn om de procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde verder bij te wonen, en aldaar zijn argumenten te laten gelden. Meer nog, verzoeker krijgt in se niet eens de kans om hier beroep aan te tekenen tegen de genomen beslissing. Zeker gezien in deze procedures de vrijwillige verschijning van partijen wordt gevraagd. Op deze manier heeft verzoeker geen enkele mogelijkheid om zijn recht op verdediging uit te voeren.
Verwerende partij was op de hoogte van dagvaarding in snelrecht, minstens diende zij zich hiervan op de hoogte te laten stellen. Zij nam deze dagvaarding echter niet mee in rekening. Zij heeft hier helemaal geen rekening mee gehouden bij haar besluitvorming waardoor het redelijkheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel is geschonden, alsook het recht op eerlijk proces van verzoekster, zoals uiteengezet in artikel 6 EVRM.
Het middel is ernstig.

2.2. Tweede middel: schending artikel 27-28 Burgerschapsrichtlijn en schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samengelezen met artikel 41 Handvest grondrechten EU

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:
"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.
Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."
"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).
De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.
Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.
Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.
Bij het opleggen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.
Artikel 27 Burgerschapsrichtlijn stelt: "De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een

fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."
Artikel 28 Burgerschapsrichtlijn stelt:
"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging."
In de eerste plaats dient de vraag te worden gesteld of hier sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze bedreiging moet actueel, werkelijk en voldoende ernstig zijn. In de tweede plaats dient de administratieve overheid rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel. Bij dit alles moet de administratieve overheid rekening houden met alle gekende elementen en deze op correcte wijze te beoordelen.
De overheid dient de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen.
In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:
"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier."
De administratieve overheid verwijst naar de veroordelingen uit het verleden van verzoeker. De laatste feiten dateren reeds van 2020. Hierbij heeft de administratieve overheid onvoldoende analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.
Het ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde wordt geenszins afgewogen.
Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar vermeende feiten, waarvoor verzoeker heden nog geenszins werd veroordeeld.
Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12: "Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaan voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. " (RVV 16 februari 2023, nr. 284 94)
Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing onvoldoende aannemelijk dat er op heden sprake is van een actueel, ernstig en reëel gevaar voor de openbare orde door de aanwezigheid van verzoeker.
Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen. Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens; zij heeft geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en is zo tot een besluit gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.
Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

2.13. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.14. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.
2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.16. Het redelijkheidsbeginsel alsook het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing daarvan staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.17. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 25 augustus 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Dit vormt trouwens de eerste bestreden beslissing en zoals blijkt uit de bespreking *supra* werden de daartegen opgeworpen middelen verworpen.

2.18. De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een "*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". De verwerende partij heeft enkel de betrapping op heterdaad van feiten van diefstal in een voertuig mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat er geen argumenten werden aangevoerd in de zin van een gezinsleven/minderjarige kinderen in België of enige medische problematiek die het treffen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar disproportioneel zouden maken.

Waar de verzoekende partij betwist dat zij op grond van de feiten als een gevaar voor de openbare orde kan worden aangemerkt, wordt er op gewezen dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 5 oktober 2017, nr. 12.574 (c); RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De Raad verwijst voor het overige naar zijn bespreking van de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM en artikel 8, tweede lid van de Richtlijn nr. 2016/343. Verzoekende partij toont geenszins aan dat het bestreden inreisverbod een schending uitmaakt van deze artikelen.

Verzoekende partij voert voorts een gans betoog inzake de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn maar zij gaat er geheel aan voorbij dat zij geen (familielid van een) Unieburger is maar een derdelander op wie voormelde bepalingen niet van toepassing zijn (zie artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn). Haar betoog dienaangaande is dan ook geenszins dienstig.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de betrapping op heterdaad op feiten van diefstal in een wagen mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijk geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij in België ervan verdacht wordt de openbare orde te hebben geschonden. De Raad benadrukt daarbij nogmaals dat de verwerende partij *in casu* geenszins toepassing maakt van 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *"ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".* De subjectieve overtuiging voorts dat de openbare orde overweging disproportioneel is, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij die geenszins kennelijk onredelijk doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag wel degelijk de openbare orde kan schaden. Ook waar uit haar betoog naar voren komt dat zij meent dat de feiten niet (voldoende) ernstig zijn – waaruit slechts kan worden afgeleid dat zij andere waarden en normen heeft – en dat niet blijkt dat zij door haar gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde – terwijl uit de politionele vaststellingen inzake de betrapping op heterdaad op feiten van diefstal in een voertuig toch reeds is gebleken dat zij er niet voor terugschrikt om bepaalde grenzen te overschrijden – leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Dat zij (nog niet) veroordeeld is, leidt geenszins tot een ander besluit.

2.19. Waar verzoekende partij nog de schending van het hoorrecht aanvoert (artikel 41 van het Handvest), wijst de Raad erop dat zij op 25 augustus 2025 voor het treffen van de bestreden beslissing gehoord werd en dat zij ter gelegenheid daarvan alle door haar dienstige bevonden elementen kon aanbrengen. Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM,* C 96/11 P, § 80). Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de tweede bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.20. De middelen, gericht tegen de tweede bestreden beslissing en die niet verder reiken dan *supra* besproken zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER